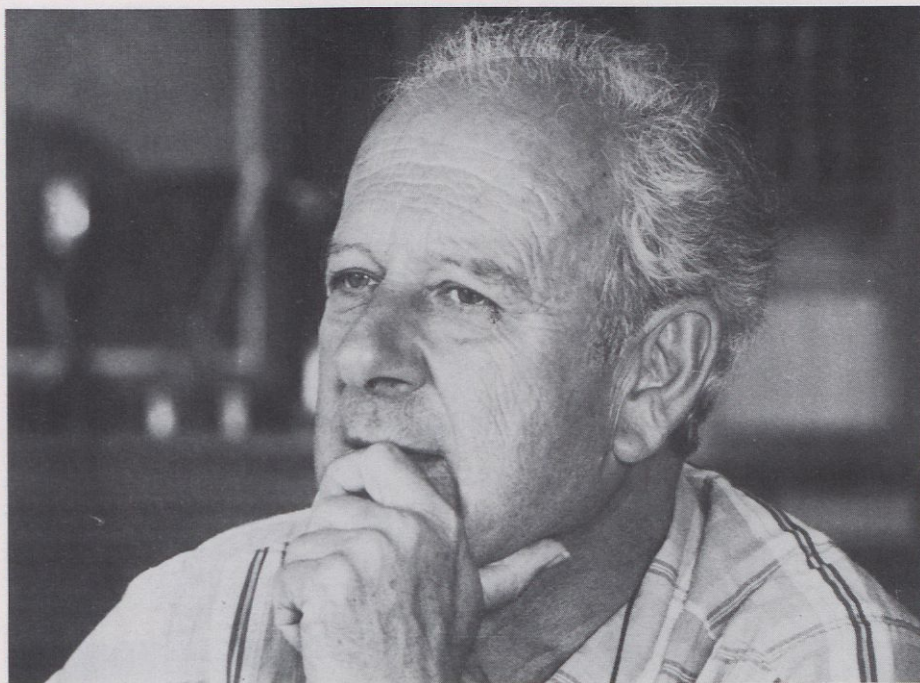


# L'HOME DE LA BADIA



## 1 - EL PONT

Pels vidres del despatx de Joan Albó al Club Nàutic, es té una visió de la badia de Sant Feliu en la seva pulcra i minuciosa bellesa. Ara que la tarda comença a baixar i, des de Llevant, la veiem com cau a contrallum, hi ha una llüïssor embogida en l'aigua tremoladissa, sobre la que estan delicadament posades les barques del Nàutic. A la dreta d'aquest espai tan brillant, en el racó de la platja hi ha un tràfec adolescent de veles d'"optimist", de "vaurien" que són issades als pals per la jovenalla; en un breu espai d'aigua quan cinc o sis embarcacions són ja aparellades, s'hi produeix un alegre caos clar, un aleteig dels grans triangles blancs que ventegen amb avidesa —com llebrers darrera la peça— cercant el vent. Quan el troben i hi ha una turgència a les veles, enfilen triomfants i prudents la sortida de l'espai on estaven, arrossegant per la popa el deixant d'aigua com una cua de fastuositats. Són els alumnes de l'Escola de Vela que funciona tot l'any a la badia i també mar enfora. Dos d'aquests joves navegaires, Toni Serra i Quim Rutllan, han fet el quinze lloc, el segon d'entre les embarcacions catalanes, al Campionat d'Espanya de "420".

Aquest despatx de Joan Albó, on la ràdio marina va deixant caure monòtons missatges continuament, és moderadament dominant de tota la badia des del seu racó de Llevant, un punt per a la vigília d'aquest àmbit delicat, com el pont de comandament d'un

vaixell. Joan Albó, capità de la Marina Mercant, pràctic del port de Sant Feliu —i del de Palamós— "mariner (una mica) en terra", té en la nostra badia una mena de vaixell ben seu, que navega immòbil els dies, les nits, les estacions, el temps que passa i el temps que fa.

## 2 - LES NAVEGACIONS

Albó és fill de Fonteta, a l'Empordanet, la terra manyaga que des del corredor de Palafrugell s'obre cap al Nord i Nord-oest, el país que amb tanta ironia i amor ens té explicat el millor Pla.

—Els meus pares eren pagesos, ho són perquè venturosament encara els tinc, que venien de pagesos de tota la vida. No crec que hi hagi gaire explicació al fet que a mi em "tirés" la mar, l'alta mar, les navegacions. Sí, està clar que jo de vailet veia vaixells passar quan anava a la platja de Pals o a les de Calella o Llafranc, amb aquella "eina de transport" que tants serveis donà en temps i ara torna, més tecnificada, la bicicleta. Pailebots que pujaven i baixaven el mar i vapors també, negres, i això m'encantava sempre. Ves a saber si sense jo saber-ho, m'anava convencent a mi mateix que amb el temps jo aniria en algun vaixell que també passaria com si diguéssim "per davant de casa" i navegaria altres mars. De petit ja m'agradava l'aigua i nedava, feia navegar fustes i pescava anguilles i granotes a les tolles. La "cosa" va créixer tant en mi que recordo que una vegada, i més d'una, vaig

ficar-me a l'aigua amb un bressol d'aquells de fusta, tot de fusta que vaig trobar per casa. No ho sé si va ser el meu bressol, probablement sí, però de segur que va ser el meu primer "barco"... I a poc a poc i de sobte alhora, va ser el mar, com una determinació, una decisió. La meva afecció a l'aigua, als vaixells blancs, negres o grisos, amb veles o de fum, i els blaus camins infinits, no traçats, però existents, s'havia fet adulta, determinada.

Joan Albó és un afortunat que s'ha guanyat ésser-ho, algú que s'abraça al seu somni d'infant que el portà per mars llunyanes i rius de lent i inquietant cabal, com l'oca transportà Nils Holgerssons a través de Suècia. Ves a saber si quan Albó, de menut, s'emmirallà alguna vegada —com Narcís— en l'aigua adormida d'una tolla, s'hi va veure mariner... Però abans d'això, havien de passar coses.

—Vaig acabar el Batxillerat elemental ja amb la convicció de navegar, però malgrat que amb aquest grau n'hi havia prou per entrar a l'Escola Oficial de Nàutica, els pares volgueren que acabés el Batxillerat superior i passés l'examen d'Estat que se'n deia, amb la ben possible intenció de veure si em refredava en la meua decisió, és a dir, si em des-enamorava. Però que si en vols... Als disset anys vaig fer l'ingrés a l'Escola Oficial de Nàutica del Pla de Palau, a Barcelona. Em van posar a dispesa a casa d'uns parents llunyans que tenien empremta i jo els compen-sava amb petits serveis, repartint paquets i altres comissions. Dormia, molt confortablement, a les golfes. És que a casa sempre han estat pobres, però llavors ho eren més i jo, amb la meua idea, no deixava de ser una càrrega imprevista per una finalitat mai pensada abans. Grans persones aquests parents de l'Avinguda del Metro 7, a l'Hospitalet, que encara vaig a veure'ls de tant en tant quan baixo a Barcelona. Jo, amb el bitllet del tramvia que costava cinquanta cèntims baixava cada dia al Pla de Palau, a aquell edifici entranyable posat sol com una illa al mig de la Plaça obrint camí cap a la Barceloneta, on hi ha els vells aparells, els vells amics, el petit planetàrium. Pel camí, Paral·lel avall, jo m'estudiava el Codi de Comerç per portar-lo "fresc" a classe...

Vet aquí que si Salvat havia guardat fusta al moll (al Moll de la Fusta a tocar el Pla de Palau), Joan Albó va repartir paquets per l'Hospitalet. Jo he estat fa temps amb Joan Albó a l'Escola de Nàutica i he pogut veure amb una cer-